

мѣрвахъ на едно отъ угощеніята които почти всякой день ся даватъ тука, чухъ да споменува името ми въпросително дебелыйтъ управитель отъ ближнійтъ градецъ, който съдеше до домакынѣтъ. Г-жа Ларокъ, която често пада въ причудливости, като забрави че не съдяхъ на далечъ отъ неѣ, отговори съ такъвъ единъ гласъ щото нито единъ рѣчь ми избѣгна. — Наистинѣ, рече, тайна е... Ный смы на мѣніе че ще да е нѣкой покрытъ князь.... както че има днесъ много таквызъ!... Има всичкытъ прѣимущества колкото можете да си яъобразите; ѣзди на ковъ, свири кымвалъ, изобразява и всичко, знашь, съвършенно.... Казвамъ ви повѣрително, Г. управителю, че споредъ моето мѣніе той е единъ твърдъ недостоинъ настоятель, но е достолюбезенъ человекъ.

Управительтъ който сящо тѣй е, или ся мысли че е, достолюбезенъ, като ся поскърши и поглади брадѣтъ си любоугодно, каза, че въ домътъ ся намѣруватъ много хубавы очи способны да разрѣшатъ много тайны, че той е въ голѣмо сумѣніе да не бы настойникътъ да има други намѣренія, и че любовьтъ е законенъ баща на лудостѣтъ и природенъ настойникъ на богатностѣтъ.... — А като промѣни тонъ, приложи: — Но, господже, ако сте нѣкакъ беспѣкойни за това, тутакси утрѣ заповѣдвамъ на стотникътъ да го испыта.

Но Г-жа Ларокъ, като отблѣснѣ прѣкаленѣ-